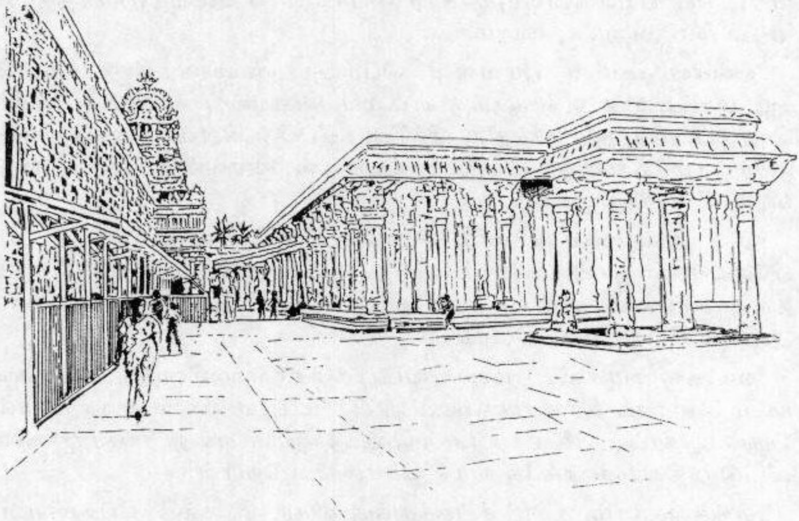

சீனு

குடதிசை முடியை வைத்துக் குணதிசை பாதம் நீட்டி
வடதிசை பின்புகாட்டி தென்திசை இலங்கை நோக்கி
கடல்நிறக் கடவுள் எந்தை அரவணைத் துயிலுமாகண்டு
உடல் எனக்கு உருகுமாலோ என்செய்கேன் உலகத்தீரே...

தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் காலத்திலிருந்தே பெருமாள் திருவடி காட்டிய கீழவீதிக்காரர்கள் நாங்கள். முதுகு காட்டும் வடக்கு வீதியை அதிகம் மதிக்க மாட்டோம். வடக்கு வீதி அகலக் குறைவானது.

எப்போதாவது கிரிக்கெட் மாட்ச் ஆட 'பி' டீமை அனுப்புவோம். வடக்கு வீதி கொஞ்சம் தோசி டீம். சின்னப்பசங்கள் எல்லாம் ஆடுவார்கள். எங்களவர்கள் சுலபமாக ஜெயித்துவிட்டு, ஸ்கோர்

புக்கில் அவர்கள் கேப்டனிடம் கையெழுத்து வாங்கி வருவார்கள்.

தெற்குச் சித்திரை வீதி தாத்தாச்சாரியார் வீட்டு முன்னிலையில் வலுவான ஒரு டீம் இருந்தது. அதையும் வடக்கு அடைய வளைஞ்சான் முரட்டுப் பயல்களையும் கார்க் பாலில் வெல்வதற்காகத்தான் 'ஏ' டீமை அனுப்புவோம்.

எங்கள் டீமின் புரவலன் பெரிய பண்ணை சீனு. அவன் ஆடமாட்டான். எங்களுக்கு ஸ்டம்ப், கிளவுஸ் எல்லாம் வாங்கிக் கொடுப்பான். ஸ்ரீரங்கத்தில் விக்கெட் கீப்பிங் கிளவுஸ் வைத்திருந்த ஒரே டீம் எங்களுடையது. ஹைஸ்கூல் கிளவுஸ்கூடக் கட்டை விரலில் கிழிந்திருக்கும்.

என் அண்ணன் கிச்சாமி, சீமாச்சு, வீரு போன்றவர்கள் ஸ்டார் பிளேயர்கள். நான் ஸ்கோர் ஏற்றத் தேவைப்படுவேன் (அப்போதே நல்ல கற்பனை வளம்). எனவே, நாங்கள் வடக்குவீதிப் பக்கம் அதிகம் போக மாட்டோம்.

வடக்கு வாசலில் முடி வெட்டிக்கொள்ள சீனத்து லேடிகள் படம் கொண்ட கிராப்புக்கடைக்குடப் பாட்டி என்னை அனுப்புவாள். அதுகூட 'கரப்பு நக்கினாற்போல் வெட்டுகிறான்' என்று ரங்கராஜுவை வீட்டுத் திண்ணைக்கே வரச் சொல்லிவிடுவாள்.

எங்கள் 'நாம் ஐவர்' சங்கத்துக்கு விகடன், கல்கி, பேசும்படம் இதழ்கள் வாங்க சின்னராசு கடைக்குச் சில வேளை போவோம்.

இவ்வாறு எங்கள் கவனத்தை அதிகம் ஈர்க்காத வடக்குவீதிக்குத் திடீரென்று மவுசு வந்து, யாரைப் பார்த்தாலும், 'வடக்கு வாசல்வரை போயிட்டு வரேன்' என்று எங்கள் பையன்கள் அனைவரும் போய் வருவதும் வாடகை சைக்கிள் எடுத்துச் சுற்றுவதும், அவனவன் புதுச்சட்டை போட்டுக்கொண்டு தரையில் தேய்த்துக்கொண்டு, ரெண்டு கைகளையும் விட்டு காலரைத் தூக்கிக்கொண்டு, காலால் போலிங் போடுவதுபோல் ஸ்டைலாக ஏறி சைக்கிள் ஓட்டுவதும், அவ்வப்போது கிராப்பை விரலால் கோதிக்கொள்வதும், காலரைத் திறந்து கர்ச்சீப்பை ஒரு சைடாகத் தொங்கவிடுவதும், 'பம்பரக் கண்ணாலே' சீட்டியடிப்பதும், குல்கந்து செண்ட் போட்டுக் கொள்வதும் – வானிலையே மாறிவிட்டது!

ரங்கு, "என்னடா ஆச்சு இவங்களுக்கெல்லாம்? பெரியாத்துல பொண்ணு கொடுத்தாப்பல அலையறாங்க..." என்று வியந்தான். பட்டாம்பிதான் சொன்னான் – "வடக்கு வீதியில் ஒரு தேவதை புதுசாக வந்திருக்கிறாள். இளைஞர்கள் நிம்மதியையெல்லாம் ஹோல்சேலாகக் கலைக்கிறாள்" என்று.

பெரிய பண்ணை சீனு ('தாமரை மைந்தன்') அந்தப் பெண்ணைப் பற்றிக் கவிதை எழுதப் புதுநோட்டு வாங்கியிருக்கிறான் என்பதும் தெரிந்தது. ரங்கு, "பட்டாம்பி, அந்தப் பெண்ணை ஒரு தடவை பார்த்தாகணுமே..."

"அப்படி என்னடா அதிரூப சுந்தரி?" என்றான்.

"வருவா, வருவா ... எங்க போறா? இந்தப் பக்கம் போறப்ப காட்டறேன், பாரு ..."

"இந்தப் பக்கம் வரதெல்லாம் சாவாடு செத்துக் கிழிச்ச நாரா தேஞ்சு தேவாங்காத்தானே வரது ..."

"இது வாழைத்தண்டுடா ... சீனுவே மயங்கிட்டான்னா பாத்துக்கயேன் ..." என்றான்.

சீனு முதலில் அவளைக் கவனிக்கவில்லை. இவர்கள் எல்லாம் சொல்கிறார்களே என்று ஒரு முறை தன் புல்லட்டை அந்தப் பக்கம் எடுத்துச் சென்று, அடுத்த வீட்டு காசியார் வரதுவை விளித்தான்.

அவன் பதறிப்போய், "சீனு! நீ எங்காத்துக்கெல்லாம் வரயா? கூப்ட்டனுப்பிச்சிருந்தா, நானே வருவேனே ... என்ன விஷயம்?"

"ம்... ம் ஒண்ணுமில்லை! உங்க வீட்டில ஏணி இருக்குமா?" – அவன் கண்கள் பக்கத்தாத்து வாசலில் நிலைத்திருந்தன.

"ஏணியா?"

"ஆமா ... ஏணி!"

இதற்குள் அந்தப் பெண்ணே வெளிவந்து, திண்ணையில் உட்கார்ந்துகொண்டு, ஏதோ புக் படிக்க ஆரம்பித்ததை சீனு பார்த்து விட்டான்.

"ஏணியா?"

"அப்றம் வரேன் ..."

சீனு ரொம்பப் பணக்காரன். ஒரே பையன். அந்தப் பணபலமே, அதன் ஊட்டமே ஓர் அழகு தந்தது. மகேந்திரமங்கலத்திலும், முசிறியிலும், குவளக்குடியிலும் மருதூரிலும் ஏகப்பட்ட நில புலன்கள் இருந்தன. ஒரே பிள்ளை. சுவீகாரச் சொத்து வேறு ... எட்டுத் தலைமுறைக்கு அழிக்கலாம்.

கோரதமுட்டி தாண்டி, மூன்றாவது பெரிய பண்ணையாம் என்று சொல்வார்கள். பச்சை கேட் பளபளப்பாக இருக்கும். திண்ணை வெண்ணெயாக இழைத்திருக்கும். வருஷம் பூரா பந்தல் போட்டிருக்கும்.

வாசலில் நான்கு பசுமாடு கட்டியிருக்க, வேளாவேளைக்குப் பால் கறக்கவே நான்கு பேர் வருவார்கள். பின்கட்டில் நிறைய மாடு, கன்றுக்குட்டி, எருமை, வேலைக்காரர்கள், பண்ணையாட்கள், துணி துவைத்துப் போட, இஸ்திரி போட ஆள்காரர்கள் பாட்ச் பாட்சாக சாப்பிட்டுக்கொண்டே இருப்பார்கள்.

மாடியில் சீனு, கீழே அப்பா, அம்மா, வயசானவர்கள் வாழ்ந்தார்கள். தளிகை பண்ணை கோவிந்தையங்கார். பெரிய மிராசு சாம்ராஜ்யம்.

அந்த விவகாரங்களைப் பார்த்துக்கொள்ள பாச்சு ஐயங்கார் என்ற காரியஸ்தரும் குத்தகைக்காரனும் ஏமாற்றியது போகவே லட்சக் கணக்கில் வருமானம், சாப்பாட்டுக்கு நெல், வாழைத் தார்கள், அரிசி, பருப்பு, மாம்பழமான மாம்பழம்!

பேட்டைவாய்த்தலை ஃபாக்டரி வந்தபின், ஏற்கெனவே புகளூருக்கு சப்ளை பண்ணிக்கொண்டிருந்த இவர்கள் நிலத்தில் கரும்பு பயிரிட்டு, அதில் வேறு எக்கச்சக்க வருமானம். மானாவாரி கேஷ் கிராப்பாக உளுந்து, சின்ன வெங்காயம், கடலை. ஃப்யூடலிசத்தின் கடைசி நாட்களில் முடிசூடா மன்னன். அவனிடம் இருந்த கெட்ட பழக்கம் – தாமரைமைந்தன் (அவன் அம்மா பத்மா) என்ற பெயரில் கவிதை எழுதுவதும் அதை எங்களுக்கு எல்லாம் படித்துக் காட்டுவதும். சும்மா சொல்லக்கூடாது ... பிராசம் இல்லாமல், அதென்ன புதுக்கவிதையா? அந்த வடிவில் ஷோக்காக எழுதுவான்.

எங்களுக்கு அதிகம் புரியாவிட்டாலும் கேட்டுவிட்டு, "சீனு ... நன்னா இருக்குடா! எப்டிரா உனக்கு இப்டியெல்லாம் எழுத வரது?" என்றாலோ, "அது ஒரு கிஃப்ட்ரா!" என்றாலோ ... எட்டு இடமும் குளிர்ந்துபோய், பத்து ரூபாய்த் தாளை நவாப் ராஜமாணிக்கம் டிராமா நோட்டீஸ்போல வாரி இறைப்பான்.

மெயின்கார்டு கேட்டுக்குக் காரில் இண்டியா காபி ஹவுஸ் அழைத்துச் செல்வான். பத்மாவில் பாதாம் அல்வா வாங்கித் தருவான். அதனால், அவனது கவிதைகளைப் புகழப் பழகிவிட்டோம். அவன் குறிப்பிடும் பிச்சமூர்த்தி, வேணுகோபாலன், செல்லப்பா எல்லாம் கறுப்பா, சிவப்பா தெரியாது!

"கரையோரக் கனவுகள் எதற்கு?" என்று அவன் ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னேயே, "ஆஹா! என்ன ஒரு சொல்நயம்டா சீனு ..." என்போம். சங்க காலத்திலிருந்து இருக்கும் புரவல – இரவல வழக்கம்தான் அது.

"இர்றா ... அவன் முழுக்கப் படிக்கட்டும்டா?"

சீனு ஒரு குழந்தை மாதிரி. எங்கள் புகழ்ச்சியில் பொதிந்திருந்த சுயநலங்கள் அவனுக்குத் தெரியவில்லை. ஒருத்தரைப் பிடித்துப்போய் விட்டால், வலது கையையே கழற்றிக் கொடுத்துவிடுவான். அந்தப் பெண்ணைப் பிடித்துப்போய்விட்டது ... ரொம்ப!

ரங்கு கடைக்கு "நாற்பது பக்கம் நோட்டு இருக்குமா மாமா?" என்று விசாரித்துக்கொண்டு வந்தபோது, எங்களால் கிட்டத்தில் அவளை முதன் முதலாகப் பார்க்க முடிந்தது. 'எதற்காக எல்லோரும் அலைகிறார்கள்?' என்பதும் புரிந்தது.

அரிதாகத்தான் இம்மாதிரிப் பெண்கள் பிறப்பார்கள். உயரம், தோற்றம், குரல், கண்கள், அங்க லாவண்யம் – எதிலும் பழுது சொல்ல முடியாமல், தான் அழகாக இருக்கிறோம் என்கிற இறுமாப்போ, ஏன் பிரக்ஞைகூட இல்லாமல் துறுதுறுவென்று இவள்

மாதிரி ஒரு பெண் இந்த ஊரில் வருவதே, நம் மண்ணை மிதிப்பதே, இவள் கால்படுவதே பாக்யம்.

'பன்றிகள் உலாவும் சித்திரை வீதியிலா இத்தனை சுந்தரி... தேவலோகத்தில் இருக்க வேண்டியவளல்லவா!' என்று தோன்றியது. நமக்கே கவிதை எழுதலாம்போல கை ஞமஞமவென்றது.

'எதற்காக அத்தனை பேரும் வடக்கு வீதிப் பக்கம் அலைகிறார்கள்? எதற்காக போஸ்ட்மேன் தப்பாக அவர்கள் வீட்டில் தபால் கொடுக்கிறான்? தையல்காரனும் இஸ்திரியும் பால்காரனும் தயிர்க்காரனும் அரை மணிக்கொரு தடவை விசாரிக்கிறார்கள்? சீனுவைத் தவிர, மற்ற எல்லாப் பையன்களும் ஏதாவது ஒரு வியாஜத்தை வைத்துக் கொண்டு வடக்குவாசல் போகிறார்கள்?' என்பது தெரிந்தது.

"சரியா மூணு மணிக்குப் பாட்டு கிளாஸ் போறாடா. நான்கூடச் சேரலாம்னு பாக்கறேன். நாலரைக்குத் திரை திறந்தவுடனே தாயார் சந்நிதிக்கு... அப்றம் சித்த நாழி ரேடியோ கேக்கறா. எதுத்தாத்துல கிளாஸ்மேட் சுப்புணி தங்கை ஒண்ணு இருக்கே... ரொம்ப சிநேகம்! அதுங்கூட நோட்ஸ் வாங்கிப் போறா. அவாத்துல குட்டிப் பாப்பா இருக்கே... மரவையாட்டம்! அதைக் கட்டிப்பா. அதிர்ஷ்டம் பண்ணதுடா. அதை மூக்கை மூக்கைத் தேச்சு கன்னத்தை இழைச்சுக் கொஞ்சறா பாரு. அது அப்பப்ப அவ தாவணியைக் கலைக்கறது... டாண்ணு ஏழு மணிக்குத் திரும்ப வந்துர்றா. எட்டாவது மணி அவாத்துல சாப்பாடு, எட்டரைக்கு விளக்கணைச்சுர்றாடா. கார்த்தால அஞ்சுக்கெல்லாம் எழுந்துர்றா..." என்று அவர்கள் வீட்டுத் தினசரி அட்டவணையே ரங்கு கடையில் விரிக்கப்பட்டது.

"செக்கச்செவேல் என்ற அந்த நிறமா? அந்த முகத்தில் தெரிந்த அறியாமையா? லேசாகத் தெரிந்த பல் வரிசையா? ஈரமான ரோஜா இதழ்களா?" என்று தம்பியும் பட்டாம்பியும் அண்ணாசாமியும் பெரிய பட்டிமன்றமே நடத்தினார்கள். சீனு யோசனையில் இருந்தான்.

அவள் பெயர் மாலினி. அவள் தந்தை பெயர் ராகவன். திருச்சி ஜங்ஷனில் ரயில்வேயில் பெரிய ஆபீஸராம். குவார்ட்டர்ஸ் உண்டாம். இவருக்குப் பெருமாள் சந்நிதியில் திருமாளிகை உபயம் உண்டாம். பெருமாளைச் சேவிப்பதற்காக, ஸ்ரீரங்கத்தில் வாடகை வீடு எடுத்துக்கொண்டு வந்திருக்கிறார்களாம்.

ஒரு பெண்ணும் பையனுமாம், பையன் சின்னவன். எங்கள் வீதிப் பையன்கள் அனைவரும் அந்தப் பையனை முதலில் குழாயடித்து ஃப்ரெண்ட் பண்ணிக்கொள்ள பலவிதமான முயற்சிகள் செய்தார்கள். அவன் பெயர் ரகுநந்தன். 'நந்து' என்றுதான் கூப்பிடுவார்கள்.

கடைக்கு வந்துவிட்டால், அவனைத்தான் எல்லோரும் முதலில் கவனிப்பார்கள். "வா நந்து கண்ணா, எப்டிரா இருக்கே? நாமள்லாம் உறவு தெரியுமா? ரங்கு, என்ன வேணுமோ குடுத்து அனுப்பு... ரங்கு, என் அக்கௌண்ட்ல போட்டுரு..."

"உனக்கு ஏதுரா அக்கௌண்ட்?"

"சீனு அக்கௌண்ட் பேமெண்ட்டெல்லாம் அப்புறம் வெச்சுக்க லாம். மாலு எப்படி இருக்கா? என்னை விசாரிச்சாளா?"

"மாலு யாரு?"

"உன் அக்காடா ..."

"அவளை நாங்க லின்னின்னா கூப்பிடுவோம் ..."

"ஆஹா ... லின்னி! என்ன பேரு, என்ன பேரு! நீ பொருளை வாங்கிண்டு போ. நந்து நீ யாரு ... நம்மாம்! உங்கப்பால்லாம் உறவு ..." என்றான் பட்டாம்பி.

"எப்படி?"

"ஏதோ உறவு ... நீ போயேன். அக்காவை அனுப்பு. எம்ப்ராய்டரி நூல் ஜெய்ந்திகிட்ட கேட்டிருந்தாளா? என்ன கலர்னு தெரியலை ... கடையையே வாங்கிண்டு வந்திருக்கேன். பாத்து செலக்ட் பண்ணிட்டுப் போகச் சொல்லு ..."

இந்தச் சூழ்நிலையில் சீனு இறங்கிவிட்டான் என்று தெரிந்ததும் மற்ற பையன்கள் 'சம்பாத்யம் போய்விடும்' என்று "சீனு, நீயும் உண்டுன்னா ... அப்ப நான் சேவிச்சு ஒதுங்கிடறேன் ..." என்று விலகிவிட்டார்கள்.

கீழச்சித்திரை வீதிப் பசங்கள் மட்டும் இன்றி அடைய வளைஞ்சான் முரட்டுப் பசங்களும் தங்கள் ரூட்டை மாற்றிக் கொண்டு வடக்குவீதி வழியாக நடந்து வர ஆரம்பித்தார்கள். எதிரே சவுக்கார் சத்திரத்தில் கூட ஆரம்பித்தார்கள். பட்டாம்பிதான் அப்படியே ஒரு கிறக்கத்தில் சீனுவுக்குத் தகவல் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தான்.

சித்திரைத் தேர் தாண்டி, தெற்குப் பக்கம் கஸ்தூரி என்று இருந்தான். அவன் நந்துவுக்குப் புத்தம்புது கிரிக்கெட் பேட்டும் ரத்தச் சிவப்பில் பந்தும் வாங்கிக் கொடுத்திருந்தான்.

அவன்தான் சொன்னான் —"திண்ணைல உக்காண்டு பல்லாங்குழி ஆடறா பார் சீனு ... அவ கைல புளியங்கொட்டைகூட அழகா இருக்குடா! ஒவ்வொண்ணா போடற பதவிசும் நறுவிசும் ... ஜெயந்தியைக் கேட்டேன். அவளைத் தொட்டுப் பார்த்தா பவ்னு இருக்காம். கையை அழுத்தினாலும் ரத்தச் சிவப்பாயிடறதாம். எங்கேயோ இருக்க வேண்டியவடா ... ஆமாம்!"

"இந்தத் தத்தாரிப் பசங்களுக்கு வடக்குவீதியில என்ன வேலை?" என்றான் சீனு. "ரங்கு, விசாரி ..."

ரங்கு துடைநடுங்கி, "வராங்க பாரு, நீயே விசாரிச்சுக்கோ ..."

அப்போது அடையவளைஞ்சான் பையன்கள், "இங்க உக்காந்துக்கலாமா பிரதர்? லேக்கா உருண்டை, பலப்பம் எல்லாம் இருக்கா பிரதர்?"

"எதுக்குடா?" என்றான் ரங்கு.

"போஸ்ட் ஆபீஸ் திறக்கிறவரைக்கும் சப்பிக்கிட்டிருக்க..."

"போஸ்ட் ஆபீஸ் அடையவளைஞ்சானுக்குப் போயிடுத்தே..."

"அது எட்போஸ்ட் ஆபீஸ். நமக்கு பிராஞ்ச் போதும். தெரிஞ்ச ஒரு குட்டி இந்த வழியாகத்தானே போவாங்க..."

"எதுக்குடா. ஐயரைக் கேட்டுக்கிட்டு? நாம ராஜன் ஸ்கூல்ல போய் உக்காரலாம்..."

"ஐயர் இல்லடா... ஐயங்கார்!"

"ஏண்டா, இது யாரு தெரியுல்லை...?"

"யாரு?"

"சீனு, பெரிய பண்ணை..."

"ஓ! அப்படிங்களா? வணக்கம் பெரிய பண்ணை..."

"நாங்கள்லாம் சின்னப் பண்ணைங்க..." என்று சொல்லிச் சிரித்தார்கள்.

"உங்களையெல்லாம் தார்க்குச்சியால குத்தி, மாட்டுச் சவுக்கால வீறணும்டா..." என்றான் ரங்கு சன்னமாக.

"வீறு! ஆட்டுக்கும் மாட்டுக்கும் ரெண்டு கொம்பு. இந்த ஐயங்கார் சாமிக்கு மூணு கொம்பு..." என்று பாடிக்கொண்டே, எதிரே ராஜன் பள்ளியில் போய் உட்கார்ந்தார்கள். மாலினி வரக் காத்திருந்தார்கள்.

சீனு, "ரங்கு, கம்முனு இரு. நாளையிலருந்து இவங்க இந்தப் பக்கம் வரமாட்டாங்க..."

அப்போது மாலினி வந்துவிட, எல்லோருக்கும் சப்தநாடியும் அடங்கிப் போச்சு. சீனு வாயடைத்துப் போய்விட்டான்.

ரங்கு, "என்ன வேணும் லின்னி?"

"எம் பேர் லின்னினு யார் மாமா உங்கிட்ட சொன்னா?"

"நந்துதான் சொன்னான். என்னை ரங்குனு கூப்டுமா... மாமாங்காதே! இன்னிக்கெல்லாம் எனக்கு என்ன வயசுங்கறே?"

சீனு, "இவனுக்குக் கல்யாணம் ஆயி ஆத்துல ரெண்டு பொண்ணு இருக்கு."

"அப்டியா! அவாளை நான் பாக்கணுமே."

"என் பேர் சீனு..."

"எம் பேரு மாலினி. நாங்க இங்க வடக்குச் சித்திரை வீதிக்குப் புதுசா வந்திருக்கோம். எங்கப்பா..."

"தெரியும்... எல்லாம் தெரியும்!"

"எப்படி?"

"நீ வந்தது ஸ்ரீரங்கம் பூராவுமே தெரியுமே!"

"நான் என்ன அவ்வளவு ஃபேமஸா என்ன?" என்றாள் விளையாட்டாக.

'என்ன குரல்டா இது!' என்று அவள் போன பின் பட்டாம்பி வியந்தான். அவன் திறந்த வாய் கால் இன்ச், அவள் போகும்வரை மூடவே இல்லை!

அந்த அடையவளைஞ்சான் பையன்கள் நெருங்கி வந்து, "என்ன மாலினி, ராஜா டாக்கீஸ் வரியா? புதுப்படம்..."

"நான் எதுக்கு வரணும்... நீ யாரு?"

"பாப்பாரப் பசங்களோட மட்டும்தான் பேசுவியா?"

"ஏன் இப்படி அசிங்கம் அசிங்கமா பேசறான் இவன்? எங்கப்பாகிட்ட சொல்லிடுவேன். அவர் ரயில்வேல பெரிய ஆபீஸர்..."

"சொல்லாதே... பயமா இருக்கு!" என்று அட்டகாசமாகச் சிரித்தார்கள்.

சீனு அவர்களை, "யாருப்பா... உன் பேர் என்ன?"

"சக்திவேலு..."

"உன் பேரு?"

"ரங்கராஜு..."

அவர்கள் இருவரையும் தனியே அழைத்துச் சென்று சீனு பேசினான். ஐந்து நிமிஷம்தான். அவர்கள், "நாங்க அப்புறம் வரோம் எஜமான். வரோம் சிஸ்டர்..." என்று சொல்லிக்கொண்டு புறப்பட்டார்கள்.

சீனு, "இனிமே அவங்க உன்னைத் தொந்தரவு பண்ணா எங்கிட்ட சொல்லு."

"ஆமாம் சீனு! எப்பப் பாத்தாலும் பின்னாலயே வரா. பெருமாள் – தாயார் சேவிக்கப் போனா பின்னால வந்து கும்பல்ல இடிக்கிறாங்க..."

"அடுத்த தடவை கோயிலுக்குப் போறப்ப தகவல் சொல்லிடு. சந்நிதியையே காலிபண்ணித் தரேன், என்ன?"

"பஸ்ல அத்தனை இடம் இருக்கு. பக்கத்துல வந்து உக்கார்றாங்க..."

"டி. எஸ். டி., டி. வி. எஸ். ரெண்டு ஓனரையும் தெரியும். சொல்லி வெக்கிறேன். இனி பிராப்ளம் வராது உனக்கு."

"தாங்க்ஸ்!"

"வெறும் தாங்க்ஸ் மட்டும் போதாது..."

"பின்னே!"

"முத்தா கொடு!" என்றான் சீனு.

அவள் "ஆளைப் பாரு... போடா!" என்று சொல்லிவிட்டு, அவன் கையைக் குலுக்கிவிட்டுப் போனாள்.

சீனு உடனே புறப்பட்டான்.

"இதைக் கவிதையா எழுதியே ஆகணும்டா..."

சீனு, அடையவளைஞ்சான் ரௌடிகளை என்ன விலை கொடுத்து வாங்கினான் என்ற பொருளாதாரம் தெரியவில்லை. அவர்கள் தொந்தரவு ஓய்ந்துவிட்டது! பட்டாம்பியிடமும் கஸ்தூரியிடமும் சீனு பளிச்சென்று சொல்லிவிட்டான்.

"நீங்க மட்டும் அவகிட்ட போய் ஏதாவது வம்பு பண்ணீங்க... கொட்டையைப் பிசிஞ்சுடுவேன். உங்க ஸ்டோர்ல எல்லோரையும் காலி பண்ணச் சொல்லிடுவேன். வீட்டை இடிச்சுருவேன்..."

பட்டாம்பி குடியிருந்தது – எட்டுக் குடித்தன ஸ்டோர் வீடு. சீனுவுடைய பதினாறு வீடுகளில் ஒன்று. இருபது வருஷமாகப் பதினஞ்சு ரூபாய் வாடகை.

சீனு தன் சுயகௌரவத்தை இழக்காமல், மாலினியைக் 'கணக்கு'ப் பண்ணினான். கோட்டைக்குப் போய் என்னென்னவோ வாங்கி, நந்து மூலம் கொடுத்துவிட்டான். நந்துவைப் பெரிய கடைத் தெருவுக்கு அழைத்துச் சென்று, பொம்மை போட்ட பனியன், புதுச் சட்டை, கண்டோன்மெண்ட் இங்கிலீஷ் வேர் ஹவுஸில் மவுத்ஆர்கன் எல்லாம் வாங்கிக் கொடுத்தான்.

ராகவன் சாரைப் போய்ச் சந்தித்து, தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டான். அவர் வீடு சௌகரியப்படவில்லை என்றால், கீழ வீதியில் பாடசாலைக்குப் பக்கத்தில் அவருக்குப் பெரிய வீடு ஒன்று பூட்டி வைத்திருப்பதாகச் சொன்னான். அதில் வந்துவிடலாம்!

"வாடகை எவ்வளவு?"

"பணம் இன்னிக்கு வரும், நாளைக்குப் போகும். வாடகை பெரிசில்லை. மாமா..."

"யோசிக்கிறேன்பா... கீழச் சித்திரை வீதியில கிடைக்கலைனுதான் வடக்கு வீதி, உத்தர வீதினு தேடினோம்..."

அவர் போனதும் "கவனிச்சியாடா... 'மாமா'னு கூப்டதுக்கு, அவர் எதுவுமே சொல்லலை. அப்டின்னா, என்ன அர்த்தம்?"

"அவாத்து மாப்பிள்ளையா போறேன்னா..."

"டேய், அது இன்னும் மேஜரே ஆகலைடா..."

"இருடா, இருடா... சீனு எல்லாம் மீன மேஷம் பாத்து வெச்சிருப்பான். ஒவ்வொரு ஸ்டெப்பும் யோசிச்சுத்தான் எடுப்பான். இல்லையாடா சீனு?"

சீனு பதில் சொல்லாமல் சென்றான். அவன் மனதில் இன்னொரு கவிதை உருவாகியிருக்க வேண்டும்.

"அஞ்சு ரூபா இருந்தா குடு... சாயங்காயலம் தந்துர்றேன்..." என்றான் பட்டாம்பி, சமயம் பார்த்து.

"என்னிக்குச் சாயங்காலம்னு சொல்றானா பாரு சீனு..." என்றான் ரங்கு.

"எனக்கு அவ நிச்சயமானா உங்க கடன் எல்லாத்தையும் கான்சல்..."

"சீனு! மனசு வெச்சுட்டே . . . உன்னைவிட்டு வேற யாரையாவது அவ கல்யாணம் பண்ணிக்க முடியுமா? எதுக்கும் தினம் ஒரு நடை போய்ப் பாரு . . ."

அதன்பின் நந்து மூலம் மாலினி ஒருமுறை செய்தி அனுப்பினாள்.

"மாமா, உங்காத்துல டெலிபோன் இருக்கானு லின்னி கேட்கச் சொன்னா . . ."

"இருக்கு! ரெண்டு போன்."

"லின்னி அதை யூஸ் பண்ணிக்கலாமானு கேட்டா."

"தாராளமா?"

"அதுக்கு உண்டான காசைக் கொடுத்துர்றதா சொன்னா."

ரங்கு சிரித்து, "சீனுகிட்ட டெலிபோன் எக்ஸ்சேஞ்சையே வாங்கறதுக்குக் காசு இருக்குனு போய்ச் சொல்லு." என்றான்.

அவன் சென்றதும் சீனு பரபரப்பானான். அவசரமாக வீட்டுக்குப் புறப்பட்டான்.

"எல்லாம் போட்டது போட்டபடி இருக்குப் போய் ஒழிக்கணும் . . ." என்றான்.

"பெருமாளே பார்த்து, இந்த ஏற்பாடெல்லாம் செய்யறார்டா! எங்கப்பாம்மாவும் அவளைப் பாத்துருவா. புடிச்சுப் போயிடும்."

"ஏண்டா அவாத்துல போன் இல்லையோ?"

"அவாத்துல ரயில்வே போன் மட்டும்தான் இருக்கோ என்னவோ?"

"இல்லைடா . . . பெரிய ஆபீஸர். கறுப்பு போனும் இருக்கு . . ."

"இல்லைடா முட்டாள் . . . அவளுக்கு சீனுமேல ஒரு இது வந்தாச்சு. ஏதாவது சாக்குச் சொல்லி, அவாத்தைப் பாக்க வரா . . ."

சீனு சந்தோஷத்தில் அவன் முதுகில் அறைந்து கையை முறுக்கினான்.

லின்னி, சீனுவின் வீட்டுக்குப் போய், சென்னைக்குத் தன் சிநேகிதிக்கு டிரங்க்கால் போட்டிருக்கிறாள். இங்கிலீஷ் நன்றாகப் பேசுகிறாளாம். டெல்லியில் இருந்ததால் இந்தியிலும் பேசினாளாம். சீனு, கூடத்திலிருந்து ஊஞ்சல் ஆடிக்கொண்டு, ஒட்டுக்கேட்டு வியந்தான்.

வெளியே வந்து, "ஐய் . . . ஊஞ்சல்!" என்று சீனு பக்கத்தில் உட்கார்ந்து ஆடியிருக்கிறாள். வீட்டைச் சுற்றிக் காட்டியிருக்கிறான். சீனுவின் அப்பா, அம்மாவையும் சந்தித்திருக்கிறாள். இரண்டு பேருக்கும் அவளை ரொம்பப் பிடித்துப்போய்விட்டது!

"எங்க சீனுவுக்குக் காஞ்சிபுரம், திருவல்லிக்கேணி, ஆழ்வார்திருநகரி, சீவில்லிபுத்தூர்னு எங்கெல்லாம் ஜாதகம் பாத்தோம். இங்கேயே – ஸ்ரீரங்கத்திலேயே இத்தனை அழகா, பதவிசா ஒரு பொண்ணு கிடைச்சாச்சே! சகோத்தரமா இருக்கு. அதனால என்ன . . . சீனுதான்

சுவீகாரம் போயிருக்கானே ..."

"எப்ப வேணா வா ..." என்று சீனு கொடுத்த ப்ளாங்க்கெட் பர்மிஷனின் பேரில் சீனுவின் வீட்டுக்குச் சென்று டிரங்க்கால் போட்டு, இருமுறை லின்னி தன் சிநேகிதியுடன் பேசியிருக்கிறாள்.

சீனு, "எங்காத்துக்கு வந்திருக்கே ... பாதாம் அல்வா சாப்ட்டே ஆகணும்" என்றான். அதைப் பிகு பண்ணாமல் நாசூக்காக முழுவதும் சாப்பிட்டாளாம்.

"எங்கப்பா, அம்மாவை விழுந்து சேவிச்சாடா – 'ஆசீர்வாதம் பண்ணுங்கோ மாமா'ன்னு ..."

"சீனு என்னை ரௌடிப் பசங்ககிட்டருந்து காப்பாத்தறார். சீனு மாதிரி பிள்ளை கிடைக்க, நீங்க குடுத்து வெச்சிருக்கணும் ..."

"எல்லாம் ரங்கநாதன் அனுக்ரஹம்!"

"ஒரே பிள்ளைம்மா. உன்கிட்ட சொல்ல என்ன தயக்கம்? ஏகாந்திரமா சொத்து ..." என்றாள் பத்மா மாமி.

"உனக்கு ஜாதகம் எடுக்க ஆரம்பிச்சிருக்காளோ?"

"அதெல்லாம் அம்மாவைக் கேட்டாத்தான் தெரியும் மாமி ... படிப்பு முடியணுமே!"

"அதுபாட்டுக்கு அது ... சீனு, அவாளை ஒருநாள் மத்தியான டிபன் சாப்டக் கூட்டிண்டு வாடா. நீயும் வாம்மா, நகையெல்லாம் காட்டறேன் ..."

அடுத்தமுறை அவள் போன் பண்ண வந்தபோது முத்துசெட், பவள செட், காசு மாலை, வைர அட்டிகை என்று ஏகப்பட்ட நகைகளைக் காட்டியிருக்கிறார்கள்.

"லின்னி, எங்காத்து சீனுவைக் கல்யாணம் பண்ணிப்பியா?"

"என்ன படிச்சிருக்கார்?"

"புனால தபால் எழுதி, பெரிய சர்டிபிகேட் வாங்கியிருக்கான். சீனா, அதைக் காட்டுரா ..."

மாமி 'வாய்ஸ் ஆஃப் ப்ராஃபஸி'யை பெரிய டிகிரி என்று எண்ணிக்கொண்டிருந்தாள்.

"மாமி, முதல்ல என் படிப்பு முடியட்டும் ..."

"பட்டணத்துல யாரோட பேசினே?"

"அம்மா, அதெல்லாம் அவா ப்ரைவேட் மேட்டர்ம்மா ..."

"இருடா ... கேட்டு வெச்சுக்கலாம். நம்மாத்துக்கு வரப்போறா ..."

"மாமி, நான் லக்னோவுலயும் பட்டணத்துலயும் படிச்சேன். என் கிளாஸ்மேட் ரமணினு ... அவகிட்டருந்து ஒரு சர்டிபிகேட் தேவைப்பட்டுது ..."

"சீனுகிட்ட சொன்னா, எட்டூருக்கு ஏற்பாடு பண்ணுவானே?"

அடுத்த முறை அவள் சிநேகிதி ரமணியின் சகோதரன் ஸ்ரீரங்கம் கோயில் பார்க்க வருவதாக ஓட்டல் விசாரிக்கச் சொன்னாள்.

சீனு, "ஏன் ... நம்மாத்திலேயே தங்கட்டும். ஏகப்பட்ட ரூம் இருக்கு, திறக்காமலேயே ..."

ரமணியின் சகோதரன் பெயர் ப்ரகாஷ். அவன் பெரிய கோயில், திருவானைக்காவல், சமயபுரம், மலைக்கோட்டையெல்லாம் பார்க்கவும் சீனு கார் ஏற்பாடு செய்திருந்தான். சீனுவும் லின்னியும் அவனுடன் சுத்திக் காட்டப் போனார்கள்.

மாலினி, "சீனு ... உனக்கு எப்படி தாங்க்ஸ் சொல்றதுன்னே தெரியலை!"

"உன் ஃப்ரெண்ட் என் ஃப்ரெண்ட்!"

"இவன் என் ஃப்ரெண்ட்கூட இல்லை. இவனை அதிகம் எனக்குத் தெரியாது. ஃப்ரெண்டோட அண்ணன், அவ்வளவுதான்!"

சீனுவின் மேல் இரண்டு தடவை பட்டிருக்கிறாள். அவள் கூந்தல், அவன் முகத்தில் விளையாடியதாம். "வேணும்னுட்டே பண்ணாளா, இல்லை அகஸ்மாத்தா தெரியலைடா. என்னைப் பார்க்கறப்பல்லாம் கொஞ்சம் லேட்டாவே தாவணியை ஒரு வீசு வீசிட்டுப் போட்டுக்கறா."

"வேணும்னுட்டுத்தாண்டா ..."

"எப்டிரா சொல்றே?"

"மத்தவாகிட்ட அப்படிப் பண்றதில்லையே!"

சீனு அந்த நாட்களில் மூணுவேளையும் லின்னியைப் பற்றிக் கவிதைகள் எழுதினான். லின்னி அடிக்கடி சீனுவின் வீட்டுக்கு வந்து, ப்ரகாஷுடன் பேசிவிட்டுப் போனாள். ரொம்ப டீசண்டாகத்தான் பழகிக்கொண்டார்கள்.

அவளுடன் பேசுவதற்கே வெட்கப்பட்டான். அம்மாவும் அவனுடன் ரொம்ப அந்நியோன்யமாகிவிட்டாள். கை ரேகை நன்றாகப் பார்த்தான். அடிக்கடி லின்னியின் கைரேகையைப் பார்த்து, "நீ பெரிய இடத்துல கல்யாணம் பண்ணப்போற ..." என்றான்.

லின்னி, சீனுவைப் பார்த்துச் சிரித்தாள். சீனுவின் கவிதை நோட்டு முக்கால் நிரம்பியிருந்தது.

"சீனுவுக்கு இந்தப் பொண்ணைக் கேக்கலாமானு பாக்கறோம் ப்ரகாஷ் ..."

"கண்டிப்பா கேளுங்க... நல்ல பொருத்தம்! மாலினிகூட அருமையான பொண்ணு. மகனுக்கு ரொம்ப ஏத்தவ ..." என்றான்.

"சீனு, எப்பக் கல்யாணம்?" என்று விசாரித்தபோது, சீனு வெட்கப்பட்டான்.

ப்ரகாஷ் ஊருக்குப் புறப்படுவதற்கு முன், ஒரு நாள் ராத்திரி சீனு பாத்ரூம் போக எழுந்தபோது, அவன் அறையில் ராத்திரி

ஒரு மணிக்கு விளக்கு எரிந்துகொண்டிருக்க...

'ஒருவேளை விளக்கை அணைக்காமல் படுத்துவிட்டானோ?" என்று அறைக்குள் கதவைத் தட்டினபோது, கொஞ்ச நேரம் கழித்து அவன் திறந்தான். உள்ளே போர்வை கலைந்திருந்தது. ரொம்ப வியர்த்திருந்தான்.

"ப்ரகாஷ்... தூக்கம் வரலையா?"

"ஆமாம்... கொஞ்சம் புழுக்கமா இருந்துச்சு!" என்றான்.

அதிகாலை. ராகவன் சார் வீட்டுக்கு வந்தார்.

"லின்னி, இங்கே வந்தாளா சீனு?"

"லின்னியா... இப்பவா?"

"ராத்திரிலருந்து காணோம்!"

"அவ அடிக்கடி எங்காத்துக்கு போன் போட வருவா..."

"உங்காத்துக்கா...? எங்காத்துல ரெண்டு போன் இருக்கே! யாரோட பேசினாளாம்?"

"ரமணின்னு சிநேகிதியாம்... மெட்ராஸ்ல!"

"ரமணியா... ரமணனா?"

"ப்ரகாஷ்னு அவள் அண்ணன்கூட மாடியிலதான் இருக்கான்..."

"ரமணப்ரகாஷா?"

"ப்ரகாஷ்னு சொன்னான்!"

"கூப்பிடு..."

மாடிக்குப் போனால், ப்ரகாஷைக் காணோம். படுக்கையில் லின்னியின் ஒரு ஜிமிக்கி இருந்தது.

"ஏம்பா... ஒரு வார்த்தை என்கிட்ட சொல்லியிருக்கக்கூடாதா, இந்தப் பையன் வந்திருக்கான்னு..."

"உங்ககிட்ட லின்னி சொல்லலை?"

"சொல்லலையே... சொல்ல மாட்டாளே!"

"சமயபுரம், மலைக்கோட்டை எல்லாம் போனது சொல்லி இருப்பானு..."

இதற்குள் லின்னியின் அம்மாவும் வந்துவிட்டாள். "வந்துட்டானா கடன்காரன்?" – அவர்கள் பேசிக்கொண்டது சீனுவுக்குச் சரியாகப் புரியவில்லை.

"எதுக்காக மாத்திண்டு திருச்சினாப்பள்ளிக்கு வந்தோம்? அவனை மறந்துருவான்னுதானே சொன்னே... இங்கே வந்து, நம் மூக்கடியிலேயே காதல் பண்ணியிருக்கா. பாவம், இவாள்லாம் நல்ல மனுஷா... இவாளையும் ஏமாத்தி... சீனு, உங்களுக்கு ஒரு வார்த்தை, எங்களுக்குத் தகவல் சொல்லணும்னு தோணவே இல்லையா?"

லின்னியின் அம்மா ரொம்ப அழுதாள்.

பத்மா மாமியும் அழுதாளாம். "எங்காத்து சீனுவுக்குப் பண்ணிடலாம்னு ரொம்ப ஆசையா எல்லா நகையும் காட்டினேனே... போட்டுக்கூடப் பாத்துதே அந்தப் பொண்ணு! அப்றம், சீனு அவ பொறந்த நாளைக்குக் கொடுக்கறதுக்காக நாராயணசுவாமி கடைக்குப் போய் ஒரு புடவை வேற வாங்கி வெச்சிருந்தானே!"

"நாங்கதான் குடுத்து வெக்கலை மாமி!"

எல்லாக் கதைகளுக்கும் ஒர் உற்சாக பாகமும் ஒரு சோகமான பாகமும் உண்டு. உற்சாக பாகம் போன பாராவிலேயே முடிந்து விட்டது. சோக பாகத்தில் நான் அதிகம் தங்க விரும்பவில்லை. கதையின் முழுமைக்காகச் சொல்லித் தொலைக்க வேண்டியிருக்கிறது. சீனு, அதன்பின் ரங்கு கடைக்கு வரவே இல்லை. அவனை வெளியே பார்ப்பதே அரிதாகிவிட்டது.

ஒருநாள் பட்டாம்பியும் ரங்குவும் அவசரமாக என்னை அழைத்தார்கள். சீனுவின் பெரிய வீட்டுக்குள் நான் முதன்முதலாக நுழைந்தேன். கீழே சீனுவின் அப்பா, அம்மா கன்னத்தில் கைவைத்து உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.

"போய்ப் பாருங்கோ ... எல்லோரும் மாடில போய்ப் பாருங்கோ ..." என்று பத்மா மாமி சிரிக்கிறாளா, அழுகிறாளா ... தெரியவில்லை! மெள்ள மாடிக்குச் சென்றோம். மாடியில் தேக்கு மர ஊஞ்சல். சீனுவுக்கு ஆதிசேஷன் மாதிரி வெல்வெட் சோபா ஜி.இ. ஃபேன், குட்டி ஃபேன். நன்னாரி வேர்த் தட்டி போட்டுக் கூலாக இருந்தது.

பெரிய ஹாலில் ஆளுயர பெல்ஜியம் நிலைக்கண்ணாடி இருந்தது. ஸ்டெய்ன்ட் கிளாஸ் சாளரங்கள், கிராமபோன், மாஜிக்ஐ வைத்த ரேடியோ, சலவைக்கல் பதித்த தரையில் ரத்தினக் கம்பளம், ஏராளமான கதைப் புத்தகங்கள், அலமாரி நிறைய செண்ட் பாட்டில்கள் – பச்சையிலும் நீலமுமாக, விதவித ஷேப்பில் ... பெரிய பெட்ரூம். அதில் சீனு, ஒரு புடவையில் விட்டத்தில் தொங்கிக்கொண்டிருந்தான்.

அண்மையில் வெளியான ஒரு தமிழ்ப் படத்தில் புதுமுகம் நளின மாலினியின் புகைப்படத்தைப் பார்த்தபோது, அச்சு அசல் லின்னியைப் போலிருந்தது இந்தக் கதைக்குத் தேவையில்லை.

அவனுடைய வருஷாப்திகத்துக்கு, சீனுவின் 'லின்னி' கவிதைத் தொகுப்பை நாங்கள் எல்லாம் சேர்ந்து புத்தகமாகப் போட்டோம். அதற்கு ஜமால் முகமது காலேஜ் தமிழாசிரியர் மாணிக்கனார், 'புதுக்கவிதையும் மரபுக்கவிதையும்' என்ற நீண்ட முன்னுரை எழுதிக் கொடுத்தார்.

இப்போது யோசித்துப் பார்த்தால், இந்தக் கதையையே முன்னுரையாகக் கொடுத்திருக்க வேண்டும் என்று தோன்றுகிறது.

2003